

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg bliver ærlig talt bekymret, hvis det, vi har set med finanslovforhandlingerne, er det, der kommer til at danne udgangspunkt for regeringens erhvervs- og kulturpolitik. En så traditionel opfattelse som den, fru Ester Larsen giver udtryk for, er dog bekymrende for begge dele.

Hvem havde for 15-20 år siden forestillet sig, at det var et dansk musikband ved navn Aqua, der skulle tage eksportmarkederne på den måde, som bandet gjorde? Hvem havde for 15-20 år siden forestillet sig, at det skulle være danske film, der ville komme til at udgøre en væsentlig faktor både for hele erhvervslivet og dermed også for dansk anseelse i udlandet?

Det var der ikke nogen, der havde forestillet sig. Det er kun resultatet af nogle bevidste politiske valg og prioriteringer, der har gjort, at eksempelvis musikbranchen og filmbranchen i Danmark klarer sig så godt, som de gør. Derfor kan det undre mig, at enhver besparelse i dette land skal forsvares med øgede tilskud til sygehuse, når virkeligheden er, at det er erhvervsstøtte, at det er et skattestop, der er baggrunden for nogle fuldstændig blinde og i øvrigt tåbelige generelle besparelser på et kulturliv, som, hvis vi tør understøtte det, vil kunne komme til at udgøre den økonomiske basis, der er nødvendig for en fortsat udvikling af vores velfærdssamfund.

Formanden:

Det kniber vældigt at overholde taletiderne i dag. Jeg ved ikke, om det er, fordi det er kulturpolitikken, vi diskuterer.

Men nu er det fru Ester Larsen, og så har jeg tilbage på min liste hr. Keld Albrechtsen og hr. Jens Rohde og hr. Poul Qvist Jørgensen.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Nu skal vi åbenbart fra alle sider bebrejdes alting. Dette med, at Aqua har været en formidabel eksportsucces – hvor var det nu, kultureliten støttede Aqua? Hvordan er sammenhængen? Jeg forstår ikke spørgsmålet ganske.

Kl. 11.10

Fru Jytte Andersen siger, at den nye struktur for kunstrådet er en centralisering i modsætning til de tidligere lyksalige tilstande, hvor vi havde en decentral organisation. Mig bekendt er det ikke korrekt at tale om decentralisering. Når vi taler om decentralisering i Venstres kulturpoli-

tik, mener vi, at vi skal have det spredt ud over hele landet. At man putter pengene ned i sådan en hel masse små kasser og sætter hver sin bestyrelse og hver sin direktør til at forvalte dem, oplever vi ikke som udpræget gunstig decentral kulturpolitik.

Den model, som ministeren foreløbig har lagt frem, er en grundmodel, og det er da en model, som skal diskuteres. Jeg kan høre, at der er utrolig megen bekymring for ministerudpegede kulturpersoner. Nu tror jeg ikke, at der er nogen kulturministre, der nogen sinde har udpeget folk til de her organer, som er ukyndige på området. Det er faktisk mennesker, som repræsenterer miljøet og kunsten i forvejen. Jeg vil da gerne lytte til alle de gode ideer, der kan komme, for det her er et forslag, som vi skal diskutere, og som vi ikke har til realitetsbehandling i dag. Den kommer først senere.

Og til fru Jytte Wittrock med hensyn til Center for Dansk Billedkunst: Det er et led i en omstrukturering og ikke udtryk for noget som helst andet.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu har fru Ester Larsen så gjort et forsøg på at forklare det der med fradragene til virksomhederne. Indholdet i den borgerlige kulturpolitik er, at i stedet for at have en direkte kunststøtte giver man pengene til virksomhederne, som så forvalter støtten.

Det skal nu hedde sig, at det sådan nærmest er hele folket, i hvert fald alle medarbejdere, som på den måde overtager forvaltningen af kunsten. Må jeg for det første bede fru Ester Larsen bekræfte, at det udelukker jo så alle dem, der ikke er på arbejdsmarkedet, pensionister osv. Er det ikke også korrekt, at det stadig væk vil være sådan, at det er virksomhedens ejere, der bestemmer, om den ordning konkret skal anvendes i virksomheden? Det vil sige, at det er ejerne af virksomhederne, der bestemmer, og som har det afgørende ord.

Jeg ved da godt, at medarbejderne kan henvende sig – de kan spørge, om ledelsen vil godkende et eller andet bestemt indkøb – men det er og bliver ledelsens, altså ejernes, beslutningsret. Dermed er det fundamentalt en kulturpolitik, der overlader styringen af kunstmidlerne til virksomhedernes ejere. Det tror jeg ikke fru Ester Larsen kan snakke sig ud af ved bortforklaringer.